

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **R. Š.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 12. 2019, č. j. KUZL-71565/2019-4, sp. zn. KUSP-71565/2019/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru občansko-správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 8. 2019, č. j. MeUKM/072878/2019, (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 16. 8. 2018 v čase 17:06 hod. v obci Kroměříž, místní část Vážany, na ulici Lesní u domu č.p. 73 ve směru jízdy na obec Kotojedy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. BMW modré barvy, r.z. X v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, jel rychlostí nejméně 65 km/h, tedy nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil nejméně o 15 km/h.

3. Žalobce svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 silničního zákona a za spáchání přestupku mu byla podle ustanovení § 35 písm. b), c) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba a její doplnění

4. Žalobce namítal, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, v rámci správního uvážení překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Obě rozhodnutí jsou rovněž nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce své námitky skutkové konkretizoval tak, že již dne 24. 9. 2019 informoval správní orgány o skutečnostech podstatných pro vedení řízení. Učinil prohlášení a uvedl iniciály osoby, která měla dne 16. 8. 2018 od 17 hod. předmětné vozidlo BMW vypůjčeno. Na tyto skutečnosti žalovaný nijak nereagoval ani nepředvolal vlastníka vozidla či nepožádal o podání vysvětlení. Předmětné vozidlo dne 16. 8. 2018 v čase 17:06 řídil J. Č., bytem X který jej měl zapůjčeno za účelem vyzvednutí žalobce mezi obcemi Vážany a Kotojedy. Žalobce zde pro J. Č. prováděl kovodělné práce. Žalobce i J. Č. tuto skutečnost potvrdili. Zde došlo k předání vozidla žalobci, který byl následně zastaven hlídkou Městské policie Kroměříž (dále jen „MP“). Žalobce sice řídil dne 16. 8. 2018 automobil BMW, ale až v čase cca 17:10 až 17:20 hod, kdy byl zastaven hlídkou MP a bylo mu vnučováno, že se měl dopustit dopravního přestupku. S ohledem na arogantní chování hlídky, žalobce s nimi odmítnul komunikovat a podepsat uznání přestupku.
6. Žalobce dále odkázal na podivuhodnou přesnost výpovědí strážníků MP, kteří s odstupem téměř 1 roku dokáží s minutovou přesností popsat průběh projednávané události. Tvrzení a neobvyklá horlivost strážníků MP v průběhu dokazování, že řidičem vozidla musel být právě žalobce, neboť je jim osobně znám, je za těchto okolností irelevantní a ve spojení s ostatními aspekty odkazuje na jejich osobní zájem, aby byl z žalobce jejich výpověď řidič vytvořen. Jejich výslech neprobíhal v souladu se zákonem. Žalobce má za to, že s ohledem na atypické aspekty a podivný způsob vedení celého řízení, je s případem manipulováno v jeho neprospěch. Žalobce dále odkázal a citoval z nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, č.j. 1 ÚS 520/16.
7. Žalobce dále namítá, že nebyl v souladu se zákonem řádně předvolán, nebyla mu umožněna účast na ústním jednání, nebyla akceptována omluva ani zdravotní důvody,

nebylo mu umožněno se seznámit se spisovým materiálem. Dále bylo zmařeno právo obhajoby a právo na spravedlivý proces. Vedení řízení pak postrádá zásadu legality.

8. Žalobce namítá nezákonný postup v hodnocení jeho osoby, neboť je hodnocen na základě historických zahlazených dopravních přestupků (žalobce zde odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2011, č.j. 8 As 82/2010-56 a ze dne 26. 7. 2016, č.j. 2 As 323/2016-49).
9. Žalobce dále namítal, že žalovaný označil jeho podání obhajoby slovním balastem a tvrdí, že věcné námítky žalobce neslouží k jeho obhajobě, ale k oddálení rozhodnutí či vytvoření procesních min. Žalovaný vůči žalobci uplatňuje opovržlivý, nezákonný a podjatý přístup. Také je nesprávný postup žalovaného, že argumenty je třeba uvádět na místě, nejpozději v odporu proti příkazu o uložení pokuty.
10. Žalobce dále uvedl, že v průběhu řízení podal několik stížností na postup a několik námitek podjatosti. Rovněž podal i podnět k provedení přezkumného řízení, stížnost proti vedení řízení, na nezákonný postup apod. Žalovaný měl být z jednání vyloučen, neměl ve věci jednat, ale přesto vydal opravné rozhodnutí, proti němuž bylo podáno odvolání a dosud není v právní moci.
11. Žalobce dále uvedl, že bylo nestandardně, nezákonně manipulováno s daty, pozměňováno číselné označení spisového materiálu, uváděny zmatečné a různorodé jednacích čísla, a to po celou dobu vedení řízení. Za nezákonný pak žalobce považuje postup, kdy s ním bylo zahájeno řízení o odnětí řidičského oprávnění z důvodu ztráty jeho odborné způsobilosti.
12. Žalobce opětovně zdůraznil, že v inkriminovanou dobu vozidlo neřídil a správní orgány neprokázaly, jaká osoba řídila předmětný automobil BMW. Ze snímků rychloměru TRU-CAM LTI 20/20 nelze řidiče vozidla ustanovit ani ztotožnit. Inkriminované snímky mohly být strážníky neoprávněně upraveny v grafickém programu. Žalobce byl strážníky MP kontrolován v časovém rozpětí mezi 17:10 až 17:20 hod v obci Kotojedy. Vzdálenost od domu č.p. 73 na ulici Lesní k místě kontroly žalobce strážníky MP přitom činí 700-800 m (žalobce zde odkázal na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č.j. 4 As 28/2010-56, rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č.j. 7 As 83/2010-63 a rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č.j. 2 As 46/2005-55).
13. Žalobce dále namítal, že o jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž sp. zn. MeUKM/058590/2018/46, které předcházelo napadenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo do dnešního dne rozhodnuto. V tom lze spatřovat nesprávný úřední postup.
14. Žalobce závěrem namítal, že žalovaný ani správní orgán I. stupně se nevypořádal s prokázáním materiálního aspektu údajného přestupku.
15. V doplnění pak žalobce zejména uvedl, že tvrzení strážníků o tom, že vozidlo měli stále pod kontrolou, a tudíž nebyla možná záměna řidičů, je tvrzení nepravdivé hraničící se spácháním trestného činu krivého obvinění a zneužití pravomoci veřejného činitele. Z pohledů na mapovou dokumentaci a snímky předmětné lokality má žalobce za prokázané, že tvrzení strážníků je minimálně technicky nemožné a nereálné. V předmětném období je oblast pokryta hustou vegetací stromy, přilehlá pole zemědělskými plodinami (kukuřice apod). Toto činí oblast společně s vyvýšeností terénu a poloměrem zakřivení vozovky nepřehlednou.

16. Žalobce dále namítal, že strážník může vykonávat oprávnění a povinnosti plynoucí z jeho zaměstnání pouze na území obce, která obecní policii zřídila a ve které je strážník v pracovním poměru. Obec Kotojedy je sice deklarována jako místní část města Kroměříže, avšak dle tohoto zákona je samostatným katastrálním územím.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Žalovaný měl za to, že přestupek žalobce byl dostatečně zdokumentován a jeho vina prokázána tak, že o ní nemohou být jakékoliv důvodné pochybnosti. Správní orgán pak nemohl vyslýchat zemřelého řidiče, a to i proto, že jeho identita byla odhalena až v podaném odvolání. S ohledem na výpověď zasahujících policistů a dávkování informací ze strany žalobce, neměl důvod přistupovat k provádění dalších důkazů, které žalobce ani nenavrhнул a neučinil tak ani v podnětu k přezkumnému řízení.
18. Žalovaný dále uvedl, že k žádné manipulaci s daty ani jednacími čísly nedošlo. Jen se stalo, že správní orgány ve svých rozhodnutích udělaly chybu v psaní a počtech.
19. Žalovaný dále ke skutkovému stavu uvedl, že vyjádření žalobce jsou značně nekonzistentní a na konkrétní rozpory v jeho tvrzeních upozorňuje. Dále pak odkazuje na celou řadu rozhodnutí NSS, z nichž vycházel, resp. která jsou podobná projednávané věci, včetně neúčasti žalobce na nařízeném jednání.
20. Žalovaný se dále podrobně vyjádřil k uloženému správnímu trestu a námitce přezkumu odborné způsobilosti žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
22. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
24. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
25. Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.

26. Na úvod krajský soud ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku, resp. vypořádání námitek správními orgány uvádí, že není povinností soudu, potažmo žalovaného, reagovat adresně na každou jednotlivou žalobní či odvolací námitku a s každou se takto zvlášť vypořádávat. Postačí, pokud soud či správní orgán proti námitkám postaví ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní či odvolací námitky neobstojí (srov. např. závěry rozsudku NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 – 60 a nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Žalovaný se přitom takovýmto způsobem vypořádal s celou řadou odvolacích námitek žalobce a jeho důkazních návrhů v napadeném rozhodnutí a jeho rozhodnutí podle názoru krajského soudu představuje výše uvedený ucelený argumentační systém.
27. Soud se zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány. Mezi účastníky je sporné, zda se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v tom, že dne 16. 8. 2018 v čase 17:06 hod. v obci Kroměříž, místní část Vážany, na ulici Lesní u domu č.p. 73 ve směru jízdy na obec Kotojedy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. BMW modré barvy, r.z. X v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, jel rychlostí nejméně 65 km/h, tedy nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil nejméně o 15 km/h. Žalobce v žalobě uváděl, že v tomto časovém okamžiku vozidlo neřídil, ale řídil jej p. J. Č. Žalobce jej pak řídil až v čase mezi 17:10 a 17:20. Mezi účastníky je tedy sporné, zda se žalobce dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona silničního zákona, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 15 km/hod. Jak vyplývá z oznámení přestupku, které bylo se žalobcem sepsáno, tak tento se odmítl ke spáchanému přestupku vyjádřit, stejně tak odmítl oznámení o přestupku podepsat. V úředním záznamu ze dne 16. 8. 2018 je pak uvedeno, že žalobce *v podaném vysvětlení na místě uvedl, že si není vědom, že by jel rychle a nějaké měření rychlosti, co používají policajti, které provádí fotomontáže, nemají certifikáty metrologického ústavu nebere vůbec vážně. Dále uvedl, že všechny zákony jsou neplatné, protože je neustále Česká a Slovenská federativní republika, nedošlo k rozdělení legální cestou a proto je tu všechno protiústavní.* V odporu proti vydanému příkazu žalobce zejména uvedl, že *dne 16. 8. 2018 v 17:06 na ulici Lesní u domu č.p. 73 v inkriminovaném časovém období nikdy neřídil jakékoliv vozidlo BMW ani se v dané lokalitě fyzicky nepohyboval, a tudíž se nemohl dopustit přestupku, který je mu kladený za vinu.* Až po podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně L. Š. v podání ze dne 24. 9. 2019 uvedla, že *dne 16. 8. 2018 bylo v čase 17:00 hod osobní motorové vozidlo BMW RZ X zapůjčeno druhé osobě. Čas a den zápůjčky 16. 8. 2018 v 17:00 hod odpoledne byl s naprostou přesností zaznamenán, a to především z důvodu případného vzniku pojistné události či jiné eventuality. Z tohoto důvodu není možné, aby žalobce řídil dne 16. 8. 2018 v čase 17:06 výše uvedené motorové vozidlo.* V odůvodnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, doručené dne 11. 10. 2019, je pak mj. uvedeno, že *v době spáchání daného skutku řídil vozidlo pan J. Č., X, a navrhuje jeho výslech.* K výzvě správního orgánu I. stupně L. Š. uvedla, že *osobní motorové vozidlo zn. BMW RZ X, jehož je vlastníkem, bylo dne 16. 8. 2018 v čase 17:00 hod zapůjčeno p. J. Č., r. č. X, bytem X, X. Čas a doba zapůjčení byla přesně zaznamenána, s ohledem na možný vznik pojistné události nebo jiné eventuality. Proto je nemožné, že by dne 16. 8. 2018 v čase 17:06 žalobce řídil toto vozidlo.* Soud se pak dále nezabýval sděleními žalobce podanými po rozhodnutí žalovaného.

28. Soud k věci uvádí, že těžiště problémů se nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů, na straně druhé tvrzení žalobce, resp. vyjádření L. Š..
29. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
30. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
31. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně

znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

32. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze pouze na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, resp. L. Š., že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru NSS vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, poté: *„(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“* Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujících policistů, jež přestupek zjistili.
33. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 – 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, v němž vyslovil, že *„(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezaujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).
34. V nyní řešené věci byla výpověď zasahujících policistů zcela konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 20. 8. 2018 a oznámením přestupku ze dne 16. 8. 2018, jež bylo sepsáno v průběhu silniční kontroly vozidla žalobce. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať

již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

35. V daném případě správní orgány vycházely z výpovědí zasahujících policistů, jež přestupek zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tyto výpovědi neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Krajský soud v obsahu správního spisu ověřil, že oba zasahující policisté se shodli, že dne 16. 8. 2019 prováděli měření rychlosti v místní části Vážany. Měření bylo prováděno z vozidla, které bylo zaparkované na ulici Lesní u domu čp. 73. Měření prováděl str. R. Š. Ten dále uvedl, že přibližně v čase 17:06 hod projíždělo obcí osobní vozidlo zn. BMW, přičemž mu byla naměřena rychlost 68 km/hod. Dále shodně uvedli, že se za tímto vozidlem vydali směrem k místní části Kotojedy. Vozidlo pak zastavili za železničním přejezdem, kde je odstavná plocha. Vozidlo zastavili pomocí majáku a nápisu „STOP“. Vozidlo měli po celou dobu ve vizuálním kontaktu. Řidič byl po celou dobu ve vozidle sám. Po zastavení vozidla řidič předložil občanský průkaz, řidičský průkaz a ORV. Oba policisté znali řidiče z dřívější doby, neboť s ním již několikrát jednali. Dříve řídil vozidlo taxislužby. Shodně rovněž uvedli, že řidič s přestupkem nesouhlasil.
36. Krajský soud k tomuto konstatuje, že v těchto výpovědích neshledal žádné zásadní odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je zřejmé, že žalobce řídil vozidlo, kterému byla v místní části Vážany, na ulici Lesní u domu č.p. 73 naměřena rychlost 68 km/hod. Policisté zcela shodně uvedli, že poté se za tímto vozidlem vydali, měli jej po celou dobu ve vizuálním kontaktu a zastavili jej pomocí majáku a nápisu „STOP“. Shodně rovněž uvedli, že ve vozidle byl žalobce sám. Po zastavení předložil řidičský průkaz, občanský průkaz a ORV. Řidič je policistům z předchozí úřední činnosti znám. V posuzovaném případě nebyly žádné významné odchylky ve výpovědi zasahujících policistů ze strany krajského soudu shledány. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že v době překročení rychlosti neřídil předmětné vozidlo. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25). Žalobcovu verzi skutkového děje předloženého až v odvolání, že vozidlo v předmětné době řídil J. Č. považuje krajský soud shodně s žalovaným za krajně nepravděpodobnou a nezpůsobilou vyvrátit konzistentní výpovědi policistů. O to více v kontextu toho, že žalobce tuto skutečnost nejprve uváděl až v odvolacím řízení. V žalobě je pak uvedeno, že J. Č. řídil vozidlo v čase 17:06 hod, přičemž žalobce až v čase 17:10 až 17:20. Tuto skutkovou verzi žalobce považuje zdejší soud za krajně nevěrohodnou, neboť vozidlo bylo od zjištění překročení rychlosti v čase 17:06 hod až do jeho zastavení policisty ve stálém vizuálním kontaktu, a tudíž výměna mezi

spolujezdce a řidičem v tomto časovém období je krajně nepravděpodobná. Navíc oba policisté shodně uvedli, že žalobce byl ve vozidle sám. Soud nadto k věci uvádí, že ani ze žalobcem předložených snímků není zřejmé, že by nebylo možné, aby po změření vozidla za ním strážníci vyjeli, byli ve vizuálním kontaktu a zastavili jej po 700 až 800 metrech. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou. Z těchto důvodů soud proto ani neuvěřil vyjádření L. Š..

37. Soud k věci dále dodává, že přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno snímkem ze silničního laserového rychloměru TRUCAM, výr. č. TC005290. Ze snímku č. 1534439213_gl100_0816_170653 je přitom zřejmé, že se při měření jednalo o vozidlo tovární značky BMW, RZ X. Toto vozidlo se dne 16. 8. 2018 v 17:06:53 hod v obci Kroměříž, v místní části Vážany, na ulici Lesní u domu č.p. 73 pohybovalo rychlostí 68 km/hod. S ohledem na shora policisty popsany skutkový stav, včetně vizuálního kontaktu a následného zastavení vozidla, nebylo pro posouzení věci podstatné, zda na snímku z radaru byl zachycen řidič vozidla. Stejně tak soud neshledal, že by ze strany policistů došlo k úpravě předmětných snímků.
38. Soud z obsahu správního spisu neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Stejně tak strážníci zasahovali na území města Kroměříž a nepřekročili svou územní působnost. Je přitom zřejmé, že území jednoho města může být tvořeno více katastrálními územími.
39. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“
40. Pokud jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce (resp. i obrana v rámci řízení před správními orgány), která se jeví jako krajně nevěrohodná a účelová. Žalobcovu argumentaci však krajský soud neshledal relevantní taktéž proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení dovolené rychlosti. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici relevantní důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité

výpovědi zasahujících policistů nebo zpochybňující pořízenou dokumentaci z měřicího zařízení, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. V tomto případě má soud stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, která byla krajně nepravděpodobná. V případě žalobce tedy nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

41. S ohledem na výše uvedené soud neshledal pochybení v tom, že nebyl předvolán J. Č., který měl dle žalobce, resp. prohlášení provozovatelky vozidla, v době spáchání přestupku vozidlo řídit. Jeho návrhu nemohly správní orgány vyhovět ani z důvodu toho, že ještě před sdělením jeho jména správním orgánům J. Č. zemřel.
42. Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se jeho účasti na ústním jednání. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně nařídil na první ústní jednání na den 4. 12. 2018. Z nařízeného jednání se žalobce omluvil a přiložil vyjádření praktického lékaře. Správní orgán jeho omluvu uznal a další termín ústního jednání stanovil na den 6. 2. 2019. Před konáním ústního jednání byla správnímu orgánu I. stupně doručena námitka podjatosti oprávněné úřední osoby, a to dne 1. 2. 2019. Správní orgán I. stupně stanovil další termín jednání na 27. 3. 2019. Opětovně byla podána námitka podjatosti úřední osoby. Námitka podjatosti nebyla podepsána a žalobce byl vyzván k doplnění podpisu. Správní orgán provedl ústní jednání, přičemž provedl dokazování na základě podkladů obsažených v oznámení o přestupku. Žalobce doplnil podpis a proto bylo vydáno usnesení zn. MeUKM/06443/2019 ze dne 15. 7. 2019, ve kterém bylo rozhodnuto, že oprávněná úřední osoba Mgr. M. D., vedoucí oddělení dopravy a silničního hospodářství není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o předmětném přestupku. Námitka podjatosti směřovala také na oprávněnou úřední osobu Ing. K. M., ale o této námitce nebylo rozhodováno, neboť tato byla na mateřské dovolené a na rozhodování o přestupku se již nepodílela. Správní orgán I. stupně nařídil na den 15. 8. 2019 další jednání. S ohledem na obhajobu žalobce, že se na v době měření rychlosti na daném místě nenacházel, bylo totiž nutné vyslechnout zasahující policisty. Žalobce opětovně zaslal nepodepsanou námitku podjatosti s tím, že její obsah byl totožný jako námitka podjatosti doručená správnímu orgánu dne 1. 2. 2019. Žalobce současně sdělil, že se nedostaví na nařízené jednání a dostaví se na nově nařízené jednání, které povede nepodjatý úředník.
43. Soud k věci shodně jako žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS č.j. 1 As 319/2017-37, podle jehož bodu 24: „*Námitka podjatosti vznesená před jednáním nemohla založit ani důvodné očekávání stěžovatele, že jednání bude odročeno. Pakliže by správní orgán jednání odročil, spravil by o tom účastníka řízení. Neexistuje zákonné ustanovení, jež by tuto domněnku založilo, a neznalost zákona stěžovatele neomlouvá.*“ Ohledně provedení výslechu svědků dne 15. 8. 2019 pak lze vyjít i z rozhodnutí NSS ze dne 12. 10. 2016, č.j. 1 As 266/2015-34, podle něhož „*pokud jde o namítané porušení § 14 odst. 3 správního*

řádu, výslech předvolaných svědků sice nelze bez dalšího označit jako úkon, který nesnese odkladu ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, na druhou stranu nejde, vzhledem k pozdějšímu rozhodnutí o nevyloučení oprávněné úřední osoby, s jehož hodnocením se kasační soud rovněž ztotožňuje, o procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.“

44. Jak plyne ze shora uvedeného, tak první ústní jednání bylo nařízeno na den 4. 12. 2018, přičemž byla akceptována omluva žalobce ze zdravotních důvodů. Další jednání bylo nařízeno na den 1. 2. 2019 i zde správní orgán I. stupně vyhověl žalobci, který před jednáním doručil nepodepsanou námitku podjatosti. Dle názoru soudu ani zde již nemusel správní orgán I. stupně žalobci vyhovět a nic nebránilo tomu, aby se nařízené jednání konalo. Ústní jednání dne 27. 3. stejně jako ústní jednání dne 15. 8. 2019 se pak již zcela správně konalo, ačkoliv žalobce obstrukčně podal další námítky podjatosti. Soud nadto k věci uvádí, že usnesením zn. MeUKM/06443/2019 ze dne 15. 7. 2019 bylo rozhodnuto, že oprávněná úřední osoba Mgr. M. D., vedoucí oddělení dopravy a silničního hospodářství, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o předmětném přestupku. Proti tomuto rozhodnutí nebylo podáno odvolání. Dalším rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019, sp. zn. MeUKM/072286/2019 bylo znovu rozhodnuto, že pracovnice Městského úřadu v Kroměříži není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku vedeném v řízení pod sp. zn. MeUKM/023352/2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2019 bylo jeho odvolání zamítnuto a usnesení ze dne 22. 8. 2019, sp. zn. MeUKM/023352/2019 bylo potvrzeno. Soud neshledal v postupu žalovaného pochybení, neboť ani dle jeho názoru nejsou v posuzované věci dány důvody podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu. Z judikatury evropských i českých soudů, jakož i komentovaného ustanovení přitom vyplývá, že se nestrannost, resp. podjatost posuzuje ve dvou rovinách. Za prvé ve vztahu k samotné rozhodující osobě a jejímu vlastnímu jednání a dále ke skutečnostem (okolnostem), které mohou zavdat u nezávislého pozorovatele důvodné pochybnosti o podjatosti úřední osoby (osobní vztahy k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, z nichž pramení zájem úřední osoby na výsledku řízení, podíl na rozhodování v předchozích fázích řízení - důvodem vyloučení však není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštních právních předpisů). Soud stejně jako žalovaný v posuzovaném případě neshledal, že by oprávněná úřední osoba byla v posuzovaném případě podjatá. Případný rozdílný náhled na právní posouzení určité otázky či procesní postup pak nezpůsobuje podjatost úřední osoby. Soud tedy neshledal námítky týkající se podjatosti oprávněné úřední osoby či pochybení při nařízeném ústním jednání za důvodné.
45. Soud se dále zabýval tvrzenou omluvou z nařízeného jednání dne 15. 8. 2019. Podle § 80 odst. 4 přestupkového zákona *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.* Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá (srov. např. rozsudek NSS ze dne 01.08.2013, č.j. 9 As 90/2012 - 31). Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní

institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a nakolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem. Za určitých okolností tak lze považovat za včasnou i omluvu učiněnou s určitým odstupem času po provedení ústního jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 12.03.2009, č.j. 7 As 9/2009-66). V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* je ovšem nutno po obviněném z přestupku požadovat, aby omluvu z jednání adresoval správnímu orgánu pokud možno (tj. nebránil-li mu v tom žádná zásadní překážka) tak, aby se dostala do dispozice oprávněné úřední osoby před zahájením jednání. V opačném případě je nutno mít za to, že řádně neuplatňuje své právo na projednání přestupku ve své přítomnosti. Za této situace lze po něm spravedlivě požadovat, aby strpěl negativní důsledky spojené se zanedbáním svých práv, tj. projednání věci v jeho nepřítomnosti (srov. obdobně ve vztahu k právu účasti na soudním jednání nález Ústavního soudu ze dne 12.06.1997, sp.zn. III. ÚS 68/97).

46. Soud konstatuje, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 15. 8. 2019, přičemž žalobce tuto skutečnost nikterak nerozporuje. Dále je tedy nutné posuzovat, zda žalobce skutečně měl ke své neúčasti na nařízeném ústním jednání objektivně důležitý důvod, pro který se nemohl k jednání dostavit. Je nutné přisvědčit tomu, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (např. v případě náhlého onemocnění). Proto také ani přestupkový zákon, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Hodnocení náležitosti omluvy tedy vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce k odvolání podanému prostřednictvím správního orgánu I stupně dne 6. 11. 2019 přiložil potvrzení MUDr. J. N., juniora, praktického lékaře ze dne 7. 10. 2019. V něm je uvedeno, že žalobce se *dlouhodobě léčí na páteřní onemocnění s omezením hybnosti krční a bederní páteře. Z lékařského hlediska fyzické šetření, klidový režim, zákaz zvedání břemen. Stav odpovídá pracovní neschopnosti od 24. 5. 2019 doposud.* Soud k věci uvádí, že omluva byla přiložena s odstupem měsíce a půl od nařízeného jednání. Dle názoru soudu však žalobci nic nebránilo v tom, aby omluvu doložil již před jednáním, když potíže odůvodňující pracovní neschopnost trvají již od 24. 5. 2019. I kdyby soud akceptoval možnost doložení omluvy až po nařízeném jednání, tak se rozhodně nejednalo o akutní zdravotní stav či náhlé onemocnění.
47. Vzhledem k výše uvedenému se proto zdejší soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v řízení o daném přestupku před správním orgánem I. stupně nebylo porušeno ustanovení § 80 odst. 4 přestupkového zákona, neboť byly splněny podmínky pro jeho projednání v nepřítomnosti žalobce. Krajský se tedy shodoval s hodnocením žalovaného, že uvedenou omluvu nelze považovat za včasnou a bezodkladnou. Nejspíš by však ani nebyla důvodná, neboť páteřní onemocnění s omezenou hybností krční a bederní páteře dle názoru soudu nebrání účasti žalobce na ústním jednání. Žalobce však

v žádném případě neučinil vše, co po něm bylo možné spravedlivě žádat, aby byl správní orgán I. stupně co nejdříve informován o důvodech, pro které se nemůže jednání účastnit. Zanedbal-li takovým způsobem své právo na projednání přestupku ve své přítomnosti, nemůže se úspěšně dovolávat jeho ochrany. Jeho omluvu nelze považovat za bezodkladnou, a tudíž náležitou.

48. V předvolání k ústnímu jednání na den 15. 8. 2019 je mj. uvedeno, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu ve lhůtě 5 pracovních dnů po ústním jednání je možnost seznámit se s podklady spisového materiálu a vyjádřit se k nim. Po marném uplynutí lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí. Žalobce této možnost seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí bez bližšího zdůvodnění nevyužil, čímž se z vlastní vůle připravil o možnost využít svého práva vyplývajícího z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Tato námitka je tedy dle krajského soudu nedůvodná.
49. Žalobce dále namítal, že v posuzovaném případě byly hodnoceny jeho i již zahlazené přestupky. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2020, č.j. 1 As 8/2020-36, v němž je mj. uvedeno: „*Stěžovatel ve vztahu k výši pokuty závěrem namítá nerespektování institutu zahlazení odsouzení. K tomu soud uvádí, že byť judikatura dovodila možnost analogického využití tohoto institutu v řízení o přestupcích, neznamená to, že (obdobně jako je tomu v trestání soudním) nelze dřívější (zahlazená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. [3 As 202/2017-35](#), či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. [60 A 1/2013-49](#), č. [2912/2013 Sb. NSS](#)). Ba naopak, dřívější (byť zahlazená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu. Stejně se tomu děje i ve „velkém“ soudním trestání. Jak uvedl Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. [8 Tdo 766/2017](#) „zahlazení odsouzení nebo zákonná fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, přitom nebrání soudu, aby při hodnocení osoby pachatele přiblížil ke skutečnostem, že pachatel v minulosti spáchal trestný čin, a z této skutečnosti vyvodil příslušné závěry, pokud jde o sklony pachatele k trestné činnosti, o jeho vztah ke společenským hodnotám chráněným [trestním zákoníkem](#), možnost jeho nápravy apod. (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 17. 4. 1974, sp. zn. [5 Tz 33/74](#), publikované pod č. [6/1975 Sb. rozh. tr.](#))“.* Jak tedy plyne ze shora citovaného rozsudku NSS, tak žalovaný resp. správní orgán I. stupně, postupovali správně, pokud dřívější přestupky žalobce použili při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu. Soud tak neshledal ani tuto námitku žalobce důvodnou.
50. Soud dále k věci uvádí, že v posuzovaném případě bylo postupováno podle § 70 správního řádu. Podle § 70 správního řádu *opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.* V tomto ustanovení je tedy upraven též v jiných procesních předpisech obvyklý institut opravy zřejmých nesprávností (překlepů, chyb v psaní apod.) písemného vyhotovení rozhodnutí. Žalovaný vdal dne 6. 2. 2020, pod. č.j. KUZL-1035/2020 opravné rozhodnutí, kterým se v souladu s § 70 správního řádu opravují výrok i ostatní části rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2019, č.j. KUZPL- 71565/2019-4, KUSP

71565/2019/DOP/Ti, a to následovně: I. *Chybně uvedené označení rozhodnutí* „č.j. MEUKM 072878/2019“ se *nabrazuje označením* „č.j. MeUKM 072818/2018.“ II. *Chybně uvedené datum* „10. 2. 2019“ na str. 2 rozhodnutí se *nabrazuje datem*: „ 9. 9. 2019.“ III. *Chybně uvedené datum* „18. 10. 2018“ na str. 2 rozhodnutí se *nabrazuje datem*: „ 23. 9. 2019“ IV. *Chybně uvedené ustanovení* „§ 125 c odst. 1 písm. f) bod 3“ na str. 1 rozhodnutí se *nabrazuje slovním spojením* „ § 125c odst. 1 písm. f) bod 4“. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Výrokem I. rozhodnutím Ministerstva dopravy, odboru agendy řidičů, ze dne 23. 3. 2020 bylo rozhodnutí žalovaného změněno ve výrokové části tak, že číslo jednací rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odboru občansko-správním agend (dále jen „městský úřad“), „č.j. MeUKM 072818/2018“ mění na „č.j. MeUKM/072818/2019“ Výrokem č. II bylo postupem podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí žalovaného ve zbytku potvrzeno. Soud v posuzované věci neshledal, že by byl překročen rámec § 70 správního řádu a docházelo by například k úmyslným manipulacím s jednacími čísly.

51. S ohledem na žalobní námitky soud uvádí, že v posuzovaném případě neshledal nezákonný, nesprávný, podjatý či šikanózní postup vůči žalobci. Žalovaný je pak i oprávněn podat podnět orgánu evidence řidičů, pokud zjistí informace, které vzbuzují pochybnosti o odborné způsobilosti k řízení. Soud souhlasí se žalovaným i Ministerstvem dopravy, že tyto pochybnosti vyplývající zejména ze svědeckých výpovědí strážníků dle kterých měl žalobce uvádět, že zákony neplatí z důvodu domnělé přetrvávající existence České a Slovenské federativní republiky.
52. Pokud se týká námitky stran materiálního znaku přestupku soud k tomu uvádí, že v posuzovaném případě byl zájem společnosti ohrožen jednáním žalobce, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, aniž by muselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušen Pokud jde o posuzování materiální stránky přestupku, lze odkázat na již existující judikaturu, podle níž bude v obecné rovině naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, nebo ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 As 170/2019-27). Žalobce netvrdí žádné významné okolnosti, které by společenskou škodlivost jednání mohly snížit na takovou míru, aby nenaplnila materiální znak spáchaného přestupku. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28). Překročení povolené rychlosti o více než 15 km lze posoudit jako potenciálně nebezpečné bez ohledu na dopravní situaci v době a místě spáchaní přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

53. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

54. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
55. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
56. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce